

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 672

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 21 iulie 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
598. — Hotărâre pentru aprobarea Actului adițional dintre Secretariatul General al Guvernului României („SGG”) și Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică („OCDE”), semnat la București la 7 iunie 2023 și la Paris la 12 iunie 2023, la Acordul dintre Secretariatul General al Guvernului României („SGG”) și Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică („OCDE”), semnat la București la 14 decembrie 2022 și la Paris la 5 ianuarie 2023	2
Act adițional la Acordul încheiat între Secretariatul General al Guvernului României („SGG”) și Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică („OCDE”), semnat la București la 14 decembrie 2022 și la Paris la 5 ianuarie 2023, privind Proiectul de sprijinire a înființării Centrului de excelență pentru administrația publică în domeniul dezvoltării durabile	2–3
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 9 din 29 mai 2023 (Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii)	4–15

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Actului adițional dintre Secretariatul General al Guvernului României („SGG”) și Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică („OCDE”), semnat la București la 7 iunie 2023 și la Paris la 12 iunie 2023, la Acordul dintre Secretariatul General al Guvernului României („SGG”) și Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică („OCDE”), semnat la București la 14 decembrie 2022 și la Paris la 5 ianuarie 2023

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 25 alin. (4²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 124/2021 privind stabilirea cadrului instituțional și financiar pentru gestionarea fondurilor europene alocate României prin Mecanismul de redresare și reziliență, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2020 privind unele măsuri pentru elaborarea Planului național de redresare și reziliență necesar României pentru accesarea de fonduri externe rambursabile și nerambursabile în cadrul Mecanismului de redresare și reziliență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 178/2022, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Actul adițional dintre Secretariatul General al Guvernului României („SGG”) și Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică („OCDE”), semnat la București la 7 iunie 2023 și la Paris la 12 iunie 2023, la Acordul

dintre Secretariatul General al Guvernului României („SGG”) și Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică („OCDE”), semnat la București la 14 decembrie 2022 și la Paris la 5 ianuarie 2023, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 102/2023.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
p. Viceprim-ministru,
Mihaela-Ioana Kaitor,
secretar de stat
Secretarul general al Guvernului,
Mircea Abrudean
Șeful Cancelariei Prim-Ministrului,
Alexandru-Mihai Ghigiu
p. Departamentul pentru Dezvoltare Durabilă,
Stelian Matei,
consilier de stat
Ministrul investițiilor și proiectelor europene,
Adrian Căciu
p. Ministrul afacerilor externe,
Luca-Alexandru Niculescu,
secretar de stat
Ministrul finanțelor,
Marcel-Ioan Boloș

București, 20 iulie 2023.
Nr. 598.

ACT ADIȚIONAL

la Acordul încheiat între Secretariatul General al Guvernului României („SGG”) și Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică („OCDE”), semnat la București la 14 decembrie 2022 și la Paris la 5 ianuarie 2023, privind Proiectul de sprijinire a înființării Centrului de excelență pentru administrația publică în domeniul dezvoltării durabile (denumit în continuare „Acordul”)

Părțile au convenit următoarele:

1. Modificarea clauzei 5 — Continuarea

Clauza 5 din Acord se modifică și va avea următorul cuprins:

Continuarea oricăror rezultate dincolo de 2022 este condiționată de includerea unor astfel de rezultate în Programul de lucru și buget al OCDE („PLB”) 2023—2024.

2. Modificarea clauzei 8 — Durata Acordului

Clauza 8 din Acord se modifică și va avea următorul cuprins:

Art. 8. — Prezentul Acord intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii Guvernului de aprobare a Acordului.

Prezentul acord încetează la finalizarea de către părți a activităților prevăzute în anexa 1, dar nu mai târziu de 31 ianuarie 2024.

3. Modificarea anexei 2 — Bugetul estimativ

Bugetul estimat din anexa 2 la Acord se modifică după cum urmează:

România CExDD

Categorie	Cost total estimat euro
Costuri de personal	64.000
Rambursare de persoană	6.798
Servicii intelectuale	65.000
Misiuni de personal	8.000
Misiuni de experți	—
Evenimente și conferințe	6.000
Alte cheltuieli de exploatare	4.510
Taxa de administrare OCDE VC	10.692
Costuri totale estimate	165.000

NOTA 1:

Orice cheltuială excesivă pe o linie bugetară poate fi compensată printr-o cheltuie insuficientă pe o altă linie bugetară, rămânând în același timp în bugetul general. „Alte cheltuieli de exploatare” include alte costuri nonpersonal, cu excepția serviciilor intelectuale și a misiunilor care au propriile categorii de buget.

NOTA 2:

Finanțarea cheltuielilor de asistență tehnică la OCDE se asigură din bugetul aprobat de Secretariatul General al Guvernului, conform anexei nr. 2 la Decizia de finanțare nr. 20/13.121/3.05.2022, detaliat, la componenta 14, reforma 2, la art. 60.01 „Fonduri europene nerambursabile”.

4. Data intrării în vigoare a prezentului act adițional

Prezentul act adițional intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii Guvernului de aprobare a actului adițional semnat de ambele părți.

Toate celelalte prevederi ale Acordului care nu sunt contrare prezentului act adițional rămân în vigoare.

Semnat de:

Pentru Secretariatul General al Guvernului României:

..... Data: 7 iunie 2023

Victor Moraru,

beneficiar al reformelor și/sau investițiilor pentru implementarea PNRR, conform OSG nr. 803/2022, director general

Pentru Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică:
Semnatarul OCDE 1

..... Data:

Elsa Pilichowski,

director

Direcția Guvernanță Publică

Semnatarul OCDE 2

..... Data:

Barbara Arrivo Eugene,

șef, Grupul de Management VC

Serviciul Program, buget și management financiar

Direcția executivă

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 9

din 29 mai 2023

Dosar nr. 963/1/2023

Corina-Alina Corbu — președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Mariana Constantinescu — președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Laura Mihaela Ivanovici — președintele Secției I civile

Marian Budă — președintele Secției a II-a civile

Andrei Claudiu Rus — președintele Secției penale

Emilia Claudia Vișoiu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Liliana Vișan — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Horațiu Pătrașcu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Elena-Diana Tămagă — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Cristinel Grosu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Alina Nicoleta Ghica-Velescu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Decebal Constantin Vlad — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Adriana Florina Secrețeanu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Ștefania Dragoie — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Carmen Mihaela Voinescu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Ana Roxana Tudose — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Vasile Bîcu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Gheza Attila Farmathy — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Simona Camelia Marcu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Cristina Truțescu — judecător la Secția I civilă

Adina Georgeta Nicolae — judecător la Secția I civilă

Adina Oana Surdu — judecător la Secția a II-a civilă

Csaba Bela Nasz — judecător la Secția a II-a civilă

Cristina Rotaru-Radu — judecător la Secția penală

Dan Andrei Enescu — judecător la Secția penală

1. Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 963/1/2023 este legal constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (1) din Codul de procedură civilă și ale art. 30 alin. (1) coroborat cu art. 31 alin. (3) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20 din 14 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 3 aprilie 2023 (*Regulamentul ÎCCJ*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. Avocatul Poporului este reprezentat de doamna Linda Zenovia Timofan, șef Birou contencios administrativ și juridic.

4. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror-șef al Secției judiciare, Antonia Eleonora Constantin.

5. La ședința de judecată participă doamna Elena-Mădălina Ivănescu, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 32 din Regulamentul ÎCCJ.

6. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ia în examinare recursul în interesul legii formulat de Avocatul Poporului, ce formează obiectul Dosarului nr. 963/1/2023.

7. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că au fost depuse la dosar raportul întocmit de judecătorii-raportori și punctul de vedere al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

8. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele completului, acordă cuvântul reprezentantului Avocatului Poporului, pentru susținerea recursului în interesul legii declarat, și, ulterior, reprezentantului procurorului general, pentru prezentarea punctului de vedere cu privire la recursul în interesul legii, cu referire la soluția propusă prin raportul întocmit în cauză de judecătorii-raportori.

9. Avocatul Poporului, prin reprezentant, doamna Linda Zenovia Timofan, expunând orientările jurisprudențiale identificate, arată că, în opinia autorului recursului în interesul legii formulat, este în litera și în spiritul legii prima orientare a practicii, potrivit căreia dispozițiile art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 pentru modificarea și completarea art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, precum și pentru modificarea unor acte normative sunt aplicabile în absența adoptării de către puterea executivă a normelor metodologice de aplicare prevăzute de art. V din această lege, pentru perioada 16 decembrie 2019—23 iulie 2020. În continuare subliniază că recursul în interesul legii ce face obiectul prezentului dosar a fost promovat, în principal, având în vedere un interes mai amplu, general, față de importanța activității desfășurate de beneficiarii dreptului prevăzut de art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 pentru siguranța alimentelor și, respectiv, a cetățenilor.

10. Reprezentantul procurorului general, doamna procuror-șef Antonia Eleonora Constantin, pune concluzii de admitere a recursului în interesul legii declarat de Avocatul Poporului și de pronunțare a unei decizii prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a legii în problema de drept vizată, în sensul celor solicitate de titularul recursului mai sus menționat.

11. În sprijinul acestei concluzii se argumentează că dreptul prevăzut de dispozițiile art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 este un drept subiectiv pur și simplu, care rezultă din lege, nefiind afectat de condiții sau modalități. În aceste condiții, neelaborarea, de către Guvernul României, a normelor metodologice prevăzute de art. V din Legea nr. 236/2019 timp de opt luni, perioadă în care beneficiarii dreptului reglementat de art. IV alin. (1) din aceeași lege au desfășurat activitățile sanitar-veterinare enumerate de alin. (2) al art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, nu se poate repercuta asupra dreptului acestora la plata sumei de 10.000 lei lunar, prevăzut de o dispoziție legală imperativă.

12. Orientarea jurisprudențială însușită potrivit celor de mai sus este susținută și de jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție (*Decizia Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 7 din 12 aprilie 2021*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 11 iunie 2021).

13. Doamna procuror Antonia Eleonora Constantin apreciază că recursul în interesul legii este admisibil. În acest sens susține că orientările jurisprudențiale divergente sunt ilustrate de hotărârile judecătorești anexate sesizării, care cuprind dezlegări implicite asupra celor două probleme de drept.

14. Nefiind întrebări pentru reprezentantul Avocatului Poporului sau pentru reprezentantul procurorului general, doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele completului, declară dezbaterile închise, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și obiectul recursului în interesul legii

15. Înalta Curte de Casație și Justiție a fost investită, prin sesizarea formulată de Avocatul Poporului, cu soluționarea recursului în interesul legii ce vizează următoarea problemă de drept:

„Dispozițiile art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 pentru modificarea și completarea art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, precum și pentru modificarea unor acte normative sunt sau nu aplicabile în absența adoptării de către puterea executivă a normelor metodologice de aplicare prevăzute de art. V din această lege, pentru perioada 16 decembrie 2019—23 iulie 2020?”.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție

16. Pe calea recursului în interesul legii sunt supuse interpretării dispozițiile art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 pentru modificarea și completarea art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor (O.G. nr. 42/2004), precum și pentru modificarea unor acte normative (Legea nr. 236/2019), în raport cu prevederile art. V din Legea nr. 236/2019, în prezent abrogat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117 din 22 iulie 2020 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor și pentru abrogarea art. IV alin. (2) și art. V din Legea

nr. 236/2019 pentru modificarea și completarea art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, precum și pentru modificarea unor acte normative (O.U.G. nr. 117/2020).

17. Dispozițiile art. 15 alin. (2) din O.G. nr. 42/2004, art. IV alin. (1) și art. V din Legea nr. 236/2019 și articolul unic pct. 8 din Legea nr. 291/2020 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2020 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor și pentru abrogarea art. IV alin. (2) și art. V din Legea nr. 236/2019 pentru modificarea și completarea art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, precum și pentru modificarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1240 din 16 decembrie 2020 (Legea nr. 291/2020), au următorul cuprins:

— **art. 15 alin. (2) din O.G. nr. 42/2004:** „Pentru efectuarea în exploatațiile nonprofesionale a unor activități sanitar-veterinare cuprinse în programul acțiunilor de supraveghere, prevenire și control al bolilor la animale, al celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de imobilizare a animalelor care amenință viața sau integritatea corporală a persoanelor prin utilizarea și administrarea substanțelor din categoria stupefiante, psihotrope, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, precum și a altor acțiuni prevăzute în alte programe naționale, pe care Autoritatea trebuie să le pună în aplicare, direcțiile sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor județene, respectiv a municipiului București pot încheia contracte de concesiune pe o durată de 4 ani cu medicii veterinari organizați în condițiile legii sau pot angaja personal sanitar-veterinar propriu, în condițiile legii, în situațiile în care nu se pot încheia contracte cu medicii veterinari organizați în condițiile legii.”;

— **art. IV alin. (1) și art. V din Legea nr. 236/2019:**

— **art. IV alin. (1):** „Beneficiarii contractelor de concesiune și/sau de prestări servicii încheiate anterior datei intrării în vigoare a prezentei legi pentru realizarea activităților prevăzute la alin. (2) al art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, primesc lunar, pentru fiecare contract, suma de 10.000 lei din bugetul Autorității Naționale Sanitar Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, până la finalizarea acestora.”;

— **art. V:** „În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Guvernul, la propunerea Autorității Naționale Sanitar-Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, va elabora normele metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar veterinar și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, aprobate prin hotărâre a Guvernului.”;

— **Articolul unic pct. 8 din Legea nr. 291/2020 cu referire la art. III din O.U.G. nr. 117/2020:** „(1) Contractele de concesiune, precum și cele de prestări servicii, încheiate pentru efectuarea activităților sanitar-veterinare prevăzute la art. 15 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare, aflate în curs de derulare, își păstrează valabilitatea și continuă să producă efecte potrivit prevederilor legale în vigoare la data încheierii lor.

(2) Contractelor menționate la alin. (1), indiferent de valoarea lor, li se aplică prevederile art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019

pentru modificarea și completarea art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, precum și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările ulterioare, precum și prevederile art. 8 alin. (1)—(6) din anexa la prezenta ordonanță de urgență.”.

III. Orientările jurisprudențiale divergente

18. Autorul sesizării a arătat că instanțele de judecată nu au un punct de vedere unitar în ceea ce privește interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 pentru modificarea și completarea art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, precum și pentru modificarea unor acte normative, în absența adoptării de către puterea executivă a normelor metodologice de aplicare prevăzute de art. V din Legea nr. 236/2019, pentru perioada 16 decembrie 2019—23 iulie 2020, în jurisprudența analizată fiind identificate două orientări.

19. Într-o opinie jurisprudențială, se consideră că acordarea sumei de 10.000 lei lunar beneficiarilor contractelor de concesiune și/sau de prestări servicii încheiate anterior datei intrării în vigoare a Legii nr. 236/2019 pentru realizarea activităților prevăzute la alin. (2) al art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 nu este condiționată de elaborarea normelor metodologice prevăzute de art. V din Legea nr. 236/2019.

20. În argumentarea acestei opinii, s-a reținut că, pentru perioada cuprinsă între data intrării în vigoare a Legii nr. 236/2019 și până la apariția O.U.G. nr. 117/2020, respectiv perioada 16.12.2019—24.07.2020, acordarea dreptului reglementat de prevederile art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 nu era condiționată de îndeplinirea vreunei condiții de ordin material sau procedural, prevederile O.U.G. nr. 117/2020 neputând fi aplicate retroactiv. Obligația adoptării ulterioare a unor norme metodologice de aplicare a prevederilor O.G. nr. 42/2004 nu duce la concluzia că reclamantul nu este îndreptățit la primirea sumei prevăzute de lege, mai ales în contextul în care eventualele norme metodologice de aplicare a prevederilor O.G. nr. 42/2004 nu ar fi putut adăuga la lege.

21. În sprijinul acestei opinii s-a reținut și faptul că dreptul beneficiarilor contractelor de concesiune și/sau de prestări servicii de a primi lunar, pentru fiecare contract încheiat, suma de 10.000 lei nu este un drept virtual, iar faptul că era prevăzută obligația adoptării ulterioare a unor norme metodologice de către puterea executivă nu semnifică faptul că beneficiarul nu este îndreptățit la primirea sumei prevăzute de lege.

22. Astfel, s-a apreciat că neîndeplinirea, de către Guvernul României, a obligației prevăzute de art. V din Legea nr. 236/2019, cu privire la elaborarea normelor metodologice și la aprobarea lor prin hotărâre a Guvernului, nu poate constitui o cauză exoneratoare de la executarea obligației de plată a sumei de 10.000 lei lunar, deoarece culpa autorității executive în realizarea demersurilor necesare pentru executarea legii nu poate înlătura de la aplicare o dispoziție legală imperativă.

23. În sensul acestei orientări jurisprudențiale au fost atașate sesizării următoarele hotărâri judecătorești: *Decizia civilă nr. 582 din 7 iulie 2021* a Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal (Dosarul nr. 28.722/3/2020*); *Decizia civilă nr. 583 din 3 martie 2022* a Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal (Dosarul nr. 1.787/3/2021); *Decizia civilă nr. 59 din 13 ianuarie 2022* a Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal (Dosarul nr. 30.268/3/2020); *Decizia civilă nr. 287/A din 1 noiembrie 2021* a Curții de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal (Dosarul nr. 7.238 320/2020); *Sentința civilă nr. 712 C din 13 octombrie 2021* a Tribunalului Neamț; *Decizia civilă nr. 224/A din 7 aprilie*

2022 a Curții de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă (Dosarul nr. 1.477/115/2021); *Sentința civilă nr. 95 din 1 aprilie 2022* a Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal (Dosarul nr. 1.729/112/2020*), definitivă; *Decizia civilă nr. 153/R-CONT din 8 februarie 2022* a Curții de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal (Dosarul nr. 28.165/3/2020*); *Decizia civilă nr. 813 din 29 iunie 2021* a Tribunalului Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal (Dosarul nr. 7.836/180/2020), definitivă; *Sentința civilă nr. 253/CA din 6 decembrie 2021* a Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal (Dosarul nr. 26.623/212/2020*), cu termen în recurs la data de 25 mai 2023; *Sentința civilă nr. 41 din 3 martie 2022* a Curții de Apel Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal (Dosarul nr. 26.614/212/2020*), cu termen în recurs la data de 5 octombrie 2023; *Sentința civilă nr. 78 din 27 ianuarie 2022* a Tribunalului Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal (Dosarul nr. 26.621/212/2020), definitivă.

24. În susținerea acestei opinii și-au exprimat punctul de vedere și judecătorii următoarelor instanțe: Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Ploiești — Secția contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Suceava — Secția contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă, Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal; Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal; Tribunalul Dâmbovița — Secția a II-a civilă, Tribunalul Bistrița-Năsăud, Tribunalul Galați și instanțele din circumscripțiile acestora.

25. Într-o altă opinie jurisprudențială s-a apreciat că prevederile art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 pentru modificarea și completarea art. 15 din O.G. nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, precum și pentru modificarea unor acte normative nu sunt aplicabile în absența adoptării de către puterea executivă a normelor metodologice de aplicare prevăzute de art. V din această lege, pentru perioada 16 decembrie 2019—23 iulie 2020.

26. Astfel, s-a reținut că dreptul de a primi suma de 10.000 lei lunar prevăzut de art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 are un caracter virtual atât timp cât nu a fost reglementată modalitatea de acordare a acestei sume. În acest sens, dreptul subiectiv în temeiul căruia s-a solicitat plata sumei de 10.000 lei/lună aferente perioadei 16 decembrie 2019—23 iulie 2020 nu poate fi valorificat strict în temeiul dispozițiilor art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019, mai înainte de elaborarea actelor normative menționate de art. V din același act normativ.

27. Obligația de plată stabilită de art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 nu poate fi pusă în aplicare în lipsa normelor metodologice a căror necesitate de adoptare a fost recunoscută prin art. V al aceluiași act normativ. Prevederile art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 s-au rezumat la a stabili cadrul legal aferent obligației de plată și cuantumul obligației de plată, fără însă a conține nicio referire la procedura de urmat pentru recunoașterea dreptului. În aceste condiții, dreptul reclamantilor nu poate fi recunoscut exclusiv pe baza prevederilor art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019, deoarece această prevedere legală, doar prin ea însăși, nu instituia în patrimoniul reclamantului un bun, în sensul Protocolului nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci o speranță ce urma a fi concretizată la momentul adoptării normelor metodologice.

28. În sensul acestei orientări jurisprudențiale au fost atașate sesizării următoarele hotărâri judecătorești: *deciziile civile nr. 1.111 din 4 mai 2022* și *nr. 1.746 din 29 iunie 2022* ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal (Dosarul nr. 905/87/2021 și, respectiv, nr. 822/87/2021);

deciziile nr. 198 din 8 iunie 2022 și nr. 125 din 6 aprilie 2022 ale Curții de Apel Galați — Secția a II-a civilă (Dosarul nr. 29.431/3/2020* și, respectiv, nr. 15.567/231/2020); *Decizia nr. 172/R-C din 10 februarie 2022* a Curții de Apel Pitești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal; *Sentința nr. 26 din 4 mai 2021* a Curții de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal (Dosarul nr. 20/43/2021), având termen pentru judecarea recursului la 17 mai 2023; *sentințele nr. 1.352 din 4 octombrie 2021 și nr. 1.478 din 27 octombrie 2021* ale Tribunalului Vâlcea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal (Dosarul nr. 30.765/3/2020 și, respectiv, nr. 1.249/46/2020), definitive; *Sentința civilă nr. 40 din 11 martie 2022* a Tribunalului Vrancea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal (Dosarul nr. 15.189/231/2020), definitivă; *Sentința nr. 216/CAF din 13 aprilie 2022* a Tribunalului Alba — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ, fiscal și de insolvență (Dosarul nr. 4.225/176/2021), definitivă.

29. În susținerea acestei orientări jurisprudențiale și-au exprimat punctul de vedere și magistrații Curții de Apel Craiova — Secția a II-a civilă și cei ai Tribunalului Ialomița și ai instanțelor din circumscripția acestuia, Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, precum și cei ai Tribunalului Ilfov.

IV. Jurisprudența Curții Constituționale

30. În jurisprudența Curții Constituționale nu au fost identificate repere care să prezinte relevanță pentru soluționarea prezentei sesizări.

V. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

A. Jurisprudența completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

31. Prin *Decizia nr. 36/2015 pronunțată la 23 noiembrie 2015*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 107 din 11 februarie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal și a stabilit că: *„Pentru acordarea compensațiilor prevăzute de art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008 privind Codul silvic, republicată, și de art. 4 lit. s) pct. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 14/2010 privind măsuri financiare pentru reglementarea ajutoarelor de stat acordate producătorilor agricoli, începând cu anul 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 74/2010, cu modificările și completările ulterioare, după data de 1 ianuarie 2010, trebuie să existe decizia favorabilă a Comisiei Europene privind ajutorul de stat și să fie adoptate normele metodologice ulterioare, în condițiile art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 14/2010.”*

B. Jurisprudența completului pentru soluționarea recursului în interesul legii

32. Prin *Decizia nr. 7 din 12 aprilie 2021*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 11 iunie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Alba Iulia, stabilind următoarele: *„În interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 120 alin. (5) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, personalul silvic la care fac referire aceste dispoziții beneficiază de un spor de risc de 25% din salariul de bază, în absența elaborării normelor, regulamentelor, instrucțiunilor și ghidurilor de bune practici, conform prevederilor art. 115 alin. (1) din aceeași lege.”*

C. Jurisprudența secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție

33. Prin *Decizia nr. 2.205 din 27 octombrie 2022*, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă, publicată în Pandectele Săptămânale nr. 3/2023, s-a reținut că,

pentru acordarea sumelor prevăzute de art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019, singura condiție prevăzută de legiuitor o constituie realizarea, de către beneficiarii contractelor, a activităților prevăzute de art. 15 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, astfel cum a fost modificat de Legea nr. 236/2019. Cum la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 236/2019 reclamanții erau deja titularii contractelor de concesiune menționate în Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, rezultă că aceștia desfășurau activitățile specifice menționate în actul normativ.

34. În cadrul considerentelor *Deciziei nr. 5.287 din 25 mai 2022* pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 29.656/3/2020, formulate în fundamentarea soluției date în sensul primei opinii prezentate în secțiunea a III-a a prezentei decizii, s-a arătat că:

„Înalta Curte constată că, prin lege, s-a prevăzut în favoarea entităților ce dețin contracte de concesiune și/sau de prestări servicii încheiate anterior, printre care și reclamanta, dreptul de a primi 10.000 lei lunar pentru realizarea activităților de la art. 15 alin. (2) din OG nr. 42/2004.

Acest drept există în virtutea legii, nu este condiționat și nici nu poate să fie condiționat de elaborarea normelor metodologice prevăzute la art. V din Legea nr. 236/2019.

(...) Așadar, dreptul consacrat de Legea nr. 236/2019 reprezintă «un bun» în sensul Protocolului nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, contrar celor afirmate de prima instanță.”

VI. Opinia autorului sesizării

35. Autorul sesizării și-a exprimat punctul de vedere în acord cu prima orientare jurisprudențială, redată la paragraful 19 din prezenta decizie, apreciind că beneficiarii contractelor de concesiune și/sau de prestări servicii încheiate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 291/2020 privind aprobarea O.U.G. nr. 117/2020 și aflate în derulare sunt îndreptățiți, conform dispozițiilor legale, să primească lunar suma de 10.000 lei din bugetul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor (A.N.S.V.S.A.), acordarea acestei sume nefiind condiționată de adoptarea normelor metodologice aferente perioadei 16 decembrie 2019—24 iulie 2020, față de considerentele prezentate în continuare.

36. Indemnizațiile de 10.000 lei/lună pentru medicii veterinari au fost prevăzute începând cu 16.12.2019, când a intrat în vigoare Legea nr. 236/2019 pentru modificarea și completarea art. 15 din O.G. nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, precum și pentru modificarea unor acte normative.

37. Conform expunerii de motive a Legii nr. 236/2019, contractarea activităților sanitar-veterinare s-a realizat și se realizează și în prezent de entități private pentru asistență medicală veterinară, cărora A.N.S.V.S.A. și direcțiile sanitare veterinară și pentru siguranța alimentelor județene (D.S.V.S.A.) le impun condiții obligatorii, însă pentru care medicii veterinari nu sunt remunerați. Printre aceste condiții se numără: transportul probelor, ridicarea produselor și tipizatelor necesare, formarea profesională aferentă activităților contractate, consilierea proprietarilor de animale în vederea comunicării informațiilor privind lanțul alimentar, efectuarea catagrafiei animalelor în situații de urgență, participarea la ședințe de instruire, eliberarea de certificate animalelor sacrificate etc.

38. Față de aspectele mai sus menționate rezultă că Legea nr. 236/2019 a încercat remedierea de urgență a acestor probleme, tocmai pentru a asigura respectarea normelor europene și pentru a se asigura supravegherea epidemiologică integrală a teritoriilor de către medicii veterinari.

39. Totodată, pentru înlăturarea problemei suportării costurilor aferente unor activități obligatorii de către particulari,

una dintre principalele modificări cuprinse în această lege a fost dată de introducerea dreptului medicilor veterinari de a obține o indemnizație de 10.000 lei lunar, care să fie acordată în raport cu îndeplinirea unor condiții de fond de către aceștia, prevăzute în O.G. nr. 42/2004 în forma modificată de intrarea în vigoare a Legii nr. 236/2019.

40. Dreptul de a primi această indemnizație este condiționat, potrivit art. IV din Legea nr. 236/2019 raportat la art. 15 alin. (2) din O.G. nr. 42/2004, în principal, de existența unui contract de concesiune (sau de prestări servicii în reglementarea anterioară) pentru „efectuarea în exploatațiile nonprofesionale a unor activități sanitar-veterinare cuprinse în programul acțiunilor de supraveghere, prevenire și control al bolilor la animale, al celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, precum și a altor acțiuni prevăzute în alte programe naționale”.

41. Totodată, art. IV din Legea nr. 236/2019 stabilește că vor primi lunar, pentru fiecare contract, suma de 10.000 lei din bugetul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor beneficiarii contractelor de concesiune și/sau de prestări servicii încheiate anterior datei de 16.12.2019 — data intrării în vigoare a Legii nr. 236/2020 —, în măsura în care realizează activitățile stipulate la art. 15 alin. (2) din O.G. nr. 42/2004.

42. Din cuprinsul art. 15 alin. (7) al O.G. nr. 42/2004 reiese că, pentru a fi acordată indemnizația de 10.000 lei, medicul veterinar trebuie să asigure un program zilnic de 8 ore, cu excepția zilelor de sâmbătă și duminică.

43. Împrejurarea că normele metodologice nu au fost elaborate în termenul stabilit de lege (90 de zile de la de la data intrării în vigoare a Legii nr. 236/2019), precum și faptul că elaborarea acestora nu apare ca o condiție a acordării drepturilor beneficiarilor contractelor de concesiune și/sau de prestări servicii stipulate în art. IV din Legea nr. 236/2019 conduc la concluzia că, de la data intrării în vigoare a legii și până la data abrogării art. IV prin O.U.G. nr. 117/2020, sunt întemeiate pretențiile tuturor beneficiarilor contractelor de concesiune și/sau de prestări servicii aflate în derulare cu privire la plata sumei de 10.000 lei lunar.

44. Normele metodologice sunt acte administrative care au rolul de a clarifica și detalia dispozițiile actelor normative pentru care au fost emise și nu pot adăuga la lege, nu pot contrazice legea și nu pot anihila un drept recunoscut, astfel încât dreptul beneficiarilor la acordarea sumei de 10.000 lei lunar este un drept recunoscut și viabil.

45. Respectând ierarhia actelor normative prevăzută de Constituția României, republicată, și de art. 4 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 24/2000), lipsa normelor metodologice prevăzute de art. V din Legea nr. 236/2019 nu poate adăuga, restrânge sau modifica dispoziția legală a cărei executare erau menite să o asigure.

46. În materia contenciosului administrativ, neîndeplinirea de către o autoritate publică a unei obligații într-un termen legal nu stinge acea obligație, iar îndeplinirea tardivă a obligației de emitere a unui act administrativ nu constituie motiv de anulare a actului, ci, eventual, de acordare de despăgubiri pentru prejudiciul creat și, după caz, poate reprezenta temei pentru atragerea răspunderii disciplinare a funcționarului public.

47. În sensul argumentelor de mai sus este invocată practica Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, respectiv Decizia nr. 659 din 22 februarie 2017.

48. Pe de altă parte, legiuitorul nu a prevăzut, în textul Legii nr. 236/2019, vreo dispoziție legală care să condiționeze amânarea intrării în vigoare și aplicarea prevederilor art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 de emiterea vreunui act normativ ulterior și niciun alt text legal nu împiedică, în mod expres, aplicarea prevederilor art. IV alin. (1) în lipsa elaborării normelor metodologice.

49. În plus, lipsa normelor metodologice de aplicare a O.G. nr. 42/2004 nu poate fi imputabilă beneficiarilor dreptului conferit de art. IV din Legea nr. 236/2019, cu atât mai mult cu cât aceștia și-au îndeplinit obligațiile reglementate de actul normativ care le conferea dreptul la plata pentru serviciile efectuate.

50. O interpretare contrară ar fi de natură să conducă la situația inacceptabilă în care obligația de a presta activitatea în temeiul contractelor de concesiune s-a născut la momentul intrării în vigoare a legii, fără realizarea plății efective a prestațiilor pentru activitatea realizată.

VII. **Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**

51. Prin punctul de vedere formulat la 9 mai 2023, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat ca fiind în spiritul și în litera legii prima orientare jurisprudențială, opinând pentru admiterea recursului în interesul legii și pronunțarea unei hotărâri prin care să se asigure interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 pentru modificarea și completarea art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, precum și pentru modificarea unor acte normative, în sensul că acestea sunt aplicabile în perioada 16 decembrie 2019—23 iulie 2020, în absența adoptării de către puterea executivă a normelor metodologice de aplicare prevăzute de art. V din Legea nr. 236/2019, pentru argumentele prezentate rezumativ în continuare.

52. Analizând textele de lege supuse interpretării, s-a arătat că articolul IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 conține o reglementare tranzitorie cu privire la circumscripțiile unde există contracte în derulare, caracterul tranzitoriu vizând aplicarea prevederilor alin. (7) al art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 (alineat introdus în structura Ordonanței Guvernului nr. 42/2004 prin art. I pct. 2 din Legea nr. 236/2019), menite să ofere stabilitate actului normativ, ulterior modificării operate prin Legea nr. 236/2019, și să asigure realizarea scopului în vederea căruia a fost adoptată noua reglementare de o manieră care să elimine un posibil tratament discriminatoriu între beneficiarii contractelor de concesiune vizate de art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, încheiate ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 236/2019, și beneficiarii unor astfel de contracte încheiate anterior momentului adoptării modificării legislative.

53. Faptul că legiuitorul a recunoscut dreptul medicilor veterinari beneficiari ai contractelor de concesiune și/sau de prestări servicii încheiate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 236/2019, respectiv anterior datei de 16 decembrie 2019, de a beneficia de un sprijin financiar în cuantum de 10.000 lei lunar pentru remunerarea activităților sanitar-veterinare cuprinse în programul acțiunilor de supraveghere, prevenire și control al bolilor la animale, al celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, rezultă din analiza coroborată a dispozițiilor art. IV alin. (1) și art. I pct. 1 ale Legii nr. 236/2019, singura condiție instituită de dispozițiile art. IV alin. (1) al Legii nr. 236/2019 pentru aplicabilitatea acestei norme fiind existența unui contract de concesiune sau de prestări servicii, încheiat anterior intrării în vigoare a acestui act normativ, pentru realizarea activităților sanitar-veterinare prevăzute la alin. (2) al art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004.

54. Suma de 10.000 lei lunar prevăzută de norma legală mai sus menționată constituie un echivalent al prestațiilor medicilor veterinari, constând în activitățile prevăzute de art. 15 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, activități care sunt menționate în ambele forme ale art. 15 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, atât în cea dinaintea modificării aduse prin Legea nr. 236/2019, cât și în cea ulterioară acestei modificări.

55. Cu toate că obligațiile cabinetelor de medicină veterinară, ce revin acestora în temeiul contractelor subsecvente încheiate în baza acordurilor-cadru de servicii, stipulate de art. 15 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2020, au fost detaliate și expuse în amănunt abia prin art. 2 din anexa nr. 21 la Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, introdusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2020, aceste obligații erau suficient conturate și anterior acestui moment, astfel încât să se poată constata existența unui raport juridic în conținutul căruia să se regăsească atât dreptul prestatorului de servicii de a obține suma de 10.000 lei, prevăzută de art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019, cât și obligațiile corelative acestui drept.

56. Prin art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 a fost reglementat un veritabil drept de creanță al prestatorilor serviciilor sanitar-veterinare, prevăzute de art. 15 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, ce răspunde exigențelor art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția europeană pentru drepturile omului, constituind un „*bun*” în sensul noțiunii autonome din protocol.

57. Dreptul mai sus menționat este clar individualizat prin lege în patrimoniul beneficiarilor contractelor de concesiune aflate în curs de derulare la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 236/2019 și nu reprezintă un drept instituit cu titlu de gratificație, ci unul oneros, cu titlu de plată a unor servicii, obligațiile corelative acestuia fiind, de asemenea, determinate (realizarea activităților prevăzute de art. 15 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004), acestea fiind, prin ipoteză, stabilite în conținutul contractelor aflate în derulare.

58. Dreptul de creanță în discuție este, potrivit legii, pur și simplu, neafectat de vreo condiție legală, iar elementele care privesc exercitarea dreptului rezultă, de asemenea, din lege, respectiv quantumul obiectului dreptului beneficiarilor menționați, obiectul contraprestațiilor ce trebuiau efectuate, precum și, având în vedere caracterul tranzitoriu al normei de la art. IV alin. (1), durata pentru care urma să fie exercitat acest drept (până la finalizarea contractelor, prin ipoteză, încheiate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 236/2019 și aflate în curs de executare).

59. Prevederile art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 au rămas neschimbate de la intrarea în vigoare a Legii nr. 236/2019 și până în prezent și, mai mult, prin referirile la acestea în cuprinsul art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2020, atât în varianta inițială a acestuia, cât și în forma pe care a primit-o în urma modificării operate prin Legea nr. 291/2020, legiuitorul a recunoscut, în continuare, efectele produse de aceste prevederi, urmând ca, suplimentar, de la momentul intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2020 și, respectiv a legii de aprobare a acesteia, Legea nr. 291/2020, contractelor în derulare să li se aplice și normele prevăzute de aceste acte normative referitoare la documentele justificative și modul de întocmire a decontului, precum și clauza penală.

60. Astfel, prin art. IV al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2020 a fost abrogat doar alin. (2) al art. IV din Legea nr. 236/2019, precum și art. V, nu însă și art. IV alin. (1) din același act normativ, recunoscându-se, astfel, în continuare, efectele produse de art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019, iar,

prin articolul unic punctul 8 al Legii nr. 291/2020 a fost modificat art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2020, textul primind o redactare care confirmă, încă o dată, posibilitatea aplicării directe a dispozițiilor art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019.

61. Prin urmare, norma legală prevăzută de art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 nu a fost abrogată expres sau implicit, iar, față de faptul că acordarea dreptului la plata sumei de 10.000 de lei lunar, în ipoteza normei conținute de art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019, s-a făcut prin lege, restrângerea acestui drept putea fi dispusă doar printr-un act normativ cu forța juridică a legii.

62. Art. V din Legea nr. 236/2019 nu are semnificația unei asemenea restrângeri, pentru că nu condiționează acordarea sumei de 10.000 lei lunar de adoptarea legislației secundare și nici nu amână intrarea în vigoare a unor dispoziții pentru o anumită durată, respectiv nu condiționează momentul intrării în vigoare de un anumit eveniment, asemenea opțiuni ale legiuitorului nerezultând expres din cuprinsul textului în discuție.

63. Această interpretare este susținută și de motivele emiterii Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2020, act normativ prin care s-a abrogat articolul V din Legea nr. 236/2019 referitor la elaborarea normelor metodologice, fiind instituit un cadru legislativ primar pentru recunoașterea beneficiului, aplicabil doar raporturilor juridice încheiate după intrarea sa în vigoare.

64. De asemenea, în nota de fundamentare la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2020 s-a arătat că prin Legea nr. 236/2019 s-a stabilit necesitatea încheierii de contracte de concesiune pentru realizarea activităților sanitar-veterinare de interes general de către medicii veterinari de liberă practică, fără să existe dispozițiile necesare prin care să se stabilească, în mod concret, cadrul legislativ primar specific concesiunii acestui tip de activități.

65. Tăcerea legislativă de-a lungul unui interval de aproximativ opt luni nu poate fi interpretată însă în defavoarea beneficiarilor dispoziției legale prevăzute de art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019, neputând fi lăsată la aprecierea Guvernului sau a Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor (în sarcina căreia era responsabilitatea elaborării acestor norme) respectarea termenului prevăzut de lege pentru adoptarea acestor norme cu afectarea drepturilor prevăzute de lege în favoarea beneficiarilor prevederii legale menționate, culpa autorității executive în realizarea demersurilor necesare pentru executarea legii neputând înlătura de la aplicare o dispoziție legală imperativă.

66. Având în vedere, deopotrivă, considerentele *Deciziei nr. 7 din 12 aprilie 2021* pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii (paragraful 55), se apreciază că, în situația analizată, exercitarea puterii discreționare a Guvernului, în ceea ce privește adoptarea normelor metodologice la care fac referire prevederile art. V din Legea nr. 236/2019, era limitată prin lege, acesta neavând o marjă de apreciere asupra emiterii sau neemiterii normelor menționate sau asupra termenului de emiterie, formularea din textul art. V fiind categorică: „*va elabora*”, și nu „*va aprecia asupra oportunității adoptării*” sau „*într-un termen rezonabil*”.

67. Insuficienta reglementare nu justifică neaplicabilitatea unui text de lege, iar, potrivit principiului neretroactivității legii, normele metodologice prevăzute de art. V urmau, în principal, să reglementeze amănunțit contractele ce urmau să se încheie în viitor, neputând, teoretic, interfera în privința aplicării art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 într-un mod determinant pentru individualizarea, existența, quantumul, obiectul și exercițiul dreptului prevăzut de această normă.

68. Normele din anexa nr. 21 la Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, introduse prin art. I pct. 6 din Ordonanța de urgență

a Guvernului nr. 117/2020 [art. 5 alin. (1) pct. b) și art. 8 alin. (7) cu referire la art. 8 alin. (1)—(6) și art. 6], referitoare la contractele în derulare, aflate în sfera de aplicare a art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019, sunt punctuale, nu sunt de natură a conduce la concluzia că anterior, în lipsa acestora, dreptul prevăzut de art. IV alin. (1) nu ar fi existat (sau ar fi fost „virtual”) și, astfel, nu sunt de natură a susține aprecierea că, în lipsa acestora, anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2020, prevederile art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 nu ar fi putut fi aplicate.

69. Normele menționate nu privesc și nu concretizează obiectul obligațiilor medicilor veterinari în considerarea căruia legiuitorul a prevăzut plata lunară a sumei de 10.000 de lei, nu le modifică și nu introduc condiții privind îndeplinirea acestora, ci prevăd aspecte formale, referitoare la decontul și documentele justificative a căror întocmire era necesară pentru obținerea sumei de 10.000 de lei lunar (aspecte de ordin procedural, privind probarea executării obligațiilor contractuale), și, respectiv, clauza penală referitoare la situații specifice privind neîndeplinirea obligațiilor contractuale de către medicul veterinar.

70. Această interpretare a dispozițiilor legale vizate de prezentul recurs în interesul legii nu este contrară *Deciziei nr. 820 din 3 iulie 2008* a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, întrucât nu se pune problema anulării ori a refuzului de aplicare a unor acte normative cu putere de lege, pentru motivul că sunt discriminatorii, și nici a înlocuirii cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative, ci a aplicării întocmai a dispozițiilor legale incidente, fără a fi nevoie de legislația secundară, ce ar fi trebuit adoptată potrivit art. V din Legea nr. 236/2019.

71. Raționamentul și argumentele folosite în *Decizia nr. 36/2015 din 23 noiembrie 2015* a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (paragrafele 66, 67, 76 și 77) nu sunt de natură a combate prima orientare jurisprudențială, întrucât au privit o situație diferită de cea de față, astfel încât o analogie între cele două probleme de drept nu poate fi concludentă.

72. În sensul aplicabilității normei prevăzute de art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 în perioada 16 decembrie 2019—23 iulie 2020, chiar și în lipsa adoptării normelor metodologice prevăzute de art. V din acest act normativ, este indicată și practica Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă (*Decizia nr. 2.205 din 27 octombrie 2022*).

VIII. **Opinia judecătorilor-raportori**

73. Judecătorii-raportori au apreciat că recursul în interesul legii este admisibil și că beneficiarii contractelor de concesiune și/sau de prestări servicii încheiate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 291/2020 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2020 și aflate în derulare sunt îndreptățiți, conform dispozițiilor legale, să primească lunar suma de 10.000 lei din bugetul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, fără ca acordarea acestei sume să fie condiționată de adoptarea normelor metodologice aferente, pentru perioada 16 decembrie 2019—24 iulie 2020, aceasta fiind singura interpretare în acord cu litera și spiritul legii.

IX. **Înalta Curte de Casație și Justiție**

A. **Asupra admisibilității recursului în interesul legii**

74. Verificarea regularității investirii Înaltei Curți de Casație și Justiție impune analiza condițiilor de admisibilitate a recursului în interesul legii, în raport cu dispozițiile art. 514 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora, „*pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de*

Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești”, precum și cu cele ale art. 515 din același cod, care prevăd că „*recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii*”.

75. Analiza implică cerințe de admisibilitate sub aspectul titularului dreptului, sub aspectul cerinței de ordin formal prevăzute de art. 515 din Codul de procedură civilă, soluționarea problemei de drept prin hotărâri judecătorești definitive și, sub aspectul obiectului, în sensul că acesta trebuie să se circumscrie dispozițiilor art. 514 din același cod.

76. Sub aspectul titularului dreptului de a formula recursul în interesul legii, condiția este îndeplinită, întrucât autorul sesizării, Avocatul Poporului, se regăsește printre titularii dreptului de sesizare, prevăzuți de art. 514 din Codul de procedură civilă.

77. Sub aspectul obiectului recursului în interesul legii, în sensul că acesta trebuie să se circumscrie dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, respectiv să privească o problemă de drept soluționată diferit de instanțele judecătorești, întrucât finalitatea acestei instituții juridice o constituie asigurarea interpretării și aplicării unitare a legii, astfel cum prevăd și dispozițiile art. 126 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „*Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale*”, condiția este îndeplinită, prin sesizare fiind indicată o problemă de drept rezultată din interpretarea și aplicarea diferită a dispozițiilor expuse în cadrul secțiunii a II-a a prezentei decizii, sub aspectul aplicabilității dispozițiilor art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 în absența adoptării, de către puterea executivă, a normelor metodologice de aplicare prevăzute de art. V din aceeași lege, pentru perioada 16 decembrie 2019—23 iulie 2020.

78. Sub aspectul cerinței de ordin formal prevăzute de dispozițiile art. 515 din Codul de procedură civilă, constând în dovada că problema de drept care formează obiectul sesizării a fost soluționată în mod diferit, prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii, condiția este îndeplinită, având în vedere hotărârile judecătorești definitive anexate sesizării din care rezultă că s-au dat dezlegări diferite problemei de drept în discuție, așa cum rezultă din expunerea din cadrul secțiunii a III-a a prezentei decizii.

79. Pentru argumentele expuse, Înalta Curte reține că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 514 și 515 din Codul de procedură civilă.

B. **Asupra fondului recursului în interesul legii**

80. În cauză se constată că este corectă prima orientare jurisprudențială expusă în cadrul paragrafului 19 din prezenta decizie, potrivit căreia beneficiarii contractelor de concesiune și/sau de prestări servicii încheiate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 291/2020 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2020 și aflate în derulare sunt îndreptățiți, conform dispozițiilor legale, să primească lunar suma de 10.000 lei din bugetul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, fără ca acordarea acestei sume să fie condiționată de adoptarea normelor metodologice aferente **pentru perioada 16 decembrie 2019—24 iulie 2020**, aceasta fiind singura în acord cu litera și spiritul legii.

81. Pentru a ajunge la această concluzie au fost analizate expunerea de motive a propunerii legislative pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 42/2004, ce a condus la adoptarea Legii nr. 236/2019, domeniul de aplicare al art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019, conținutul dreptului de a obține plata sumei de

10.000 de lei lunar și obligațiile corelative acestuia, în considerarea cărora acest drept a fost prevăzut de legiuitor.

82. Indemnizațiile de 10.000 lei/lună pentru medicii veterinari au fost prevăzute începând cu data de 16.12.2019, când a intrat în vigoare Legea nr. 236/2019 pentru modificarea și completarea art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, precum și pentru modificarea unor acte normative.

83. Astfel, potrivit art. IV din acest act normativ: „(1) *Beneficiarii contractelor de concesiune și/sau de prestări servicii încheiate anterior datei intrării în vigoare a prezentei legi pentru realizarea activităților prevăzute la alin. (2) al art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, primesc lunar, pentru fiecare contract, suma de 10.000 lei din bugetul Autorității Naționale Sanitar Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, până la finalizarea acestora.*

(2) *Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, direcțiile sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor județene, respectiv a municipiului București atribuie medicilor veterinari organizați în condițiile legii, pe bază de contract de concesiune cu durata de 5 ani, realizarea activităților prevăzute la alin. (2) al art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta lege.”*

84. Conform expunerii de motive a Legii nr. 236/2019, contractarea activităților sanitar-veterinare s-a realizat și se realizează și în prezent de entități private pentru asistență medicală veterinară, cărora A.N.S.V.S.A. și D.S.V.S.A. le impun condiții obligatorii, însă pentru care medicii veterinari nu sunt remunerați. Printre aceste condiții se numără: transportul probelor, ridicarea produselor și tipizatelor necesare, formarea profesională aferentă activităților contractate, consilierea proprietarilor de animale în vederea comunicării informațiilor privind lanțul alimentar, efectuarea catagrafiei animalelor în situații de urgență, participarea la ședințe de instruire, eliberarea de certificate animalelor sacrificate ș.a.

85. Din analiza aspectelor de mai sus rezultă că Legea nr. 236/2019 a încercat remedierea de urgență a acestor probleme, tocmai pentru a asigura respectarea normelor europene și pentru a se asigura supravegherea epidemiologică integrală a teritoriilor de către medicii veterinari. Totodată, pentru înlăturarea problemei suportării costurilor aferente unor activități obligatorii de către particulari, una dintre principalele modificări cuprinse în această lege a fost dată de introducerea dreptului medicilor veterinari de a obține o indemnizație de 10.000 lei lunar, care să fie acordată în raport cu îndeplinirea unor condiții de fond de către medicii veterinari, prevăzute în Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, în forma modificată de intrarea în vigoare a Legii nr. 236/2019.

86. **Înalta Curte reține că de esența dezlegării problemei de drept care a generat practica neunitară este a se stabili dacă dreptul medicilor veterinari de a beneficia de un sprijin financiar în cuantum de 10.000 de lei lunar stipulat la art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 este prevăzut cu suficientă claritate și precizie de lege și dacă este un drept necondiționat, a cărui acordare să nu impună măsuri complementare de executare sau aplicare, măsuri care să facă indispensabilă, pentru recunoașterea sa, adoptarea de norme metodologice.**

87. Acest tip de raționament este unul dezvoltat cu regularitate, inclusiv în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii

Europene, atunci când se pune problema acordării unui drept recunoscut printr-o directivă netranspusă în dreptul intern. Astfel, Curtea a stabilit, în Hotărârea *Van Duyn împotriva Home Office* (Cauza 41/74, ECLI:EU:C:1974:133), că o directivă are un efect direct vertical, particularii putând valorifica în instanță un drept acordat prin aceasta, dacă dispozițiile acesteia sunt **necondiționate și suficient de clare și precise și dacă statul membru nu și-a îndeplinit obligația de a transpune directiva în termenul prevăzut.**

88. În mod similar, în prezenta cauză, se pune problema dacă particularii ar putea valorifica în instanță un drept recunoscut prin lege cu **suficientă claritate și precizie și necondiționat, dacă statul (în speță Guvernul) nu și-a îndeplinit obligația prevăzută de lege de a adopta în termenul legal normele metodologice.**

89. **Prin urmare, urmând un raționament similar, în cele ce urmează se va analiza dacă dreptul medicilor veterinari de a beneficia de un sprijin financiar în cuantum de 10.000 de lei lunar stipulat la art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 este prevăzut cu suficientă claritate și precizie de lege și dacă este un drept necondiționat, a cărui acordare să nu impună măsuri complementare de executare sau aplicare care să facă indispensabilă, pentru recunoașterea sa, adoptarea de norme metodologice.** În măsura în care aceste condiții ar fi îndeplinite, autoritatea nu ar putea opune particularului propria culpă constând în tăcerea legislativă, iar dreptul său ar putea fi valorificat în instanță în temeiul legii direct aplicabile, fără ca lipsa normelor metodologice să fie determinantă pentru recunoașterea dreptului.

90. În analiza îndeplinirii condițiilor mai sus menționate, Înalta Curte reține următoarele:

91. *În primul rând*, dreptul stipulat **este prevăzut cu suficientă claritate și precizie de lege.**

92. Astfel, domeniul de aplicare al art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 este unul restrâns, constând în acordarea sumei de 10.000 lei/lunar/contract, în condițiile definite de prevederea invocată, intervenind doar pentru contractele de concesiune și/sau de prestări servicii încheiate anterior și până la momentul finalizării acestora.

93. Condițiile de acordare a sumei de 10.000 de lei în baza art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 sunt distincte de condițiile stabilite de art. 15 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, astfel cum au fost modificate prin art. I din Legea nr. 236/2019, care se referă la încheierea de contracte de concesiune pentru realizarea activităților menționate în alineatul respectiv, art. IV alin. (2) din Legea nr. 236/2019 statuând atribuirea pe viitor a activităților prevăzute la art. 15 alin. (2) prin contracte de concesiune încheiate pe o durată de 5 ani.

94. Conform textului legal, singura condiție instituită de alin. (1) al art. IV pentru acordarea sumei este derularea unui raport juridic contractual având ca obiect executarea activităților sanitar-veterinare prevăzute la art. 15 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, medicul veterinar beneficiind de acest drept, stabilit prin lege, prin prisma asumării calității de concesionar și a îndeplinirii corespunzătoare a obligațiilor contractuale.

95. Deși este vorba de o sumă de bani ce are același cuantum și de același tip de activități, se face o distincție, pe de o parte, între contractele aflate în derulare, pentru care medicii beneficiari sunt îndreptățiți la primirea sumei de 10.000 de lei lunar pentru îndeplinirea obligațiilor referitoare la activitățile menționate în art. 15 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, și, pe de altă parte, contractele care se încheie după intrarea în vigoare a Legii nr. 236/2019, pentru realizarea acelorași activități. Astfel, dispozițiile art. 15 modificate prin art. I din Legea nr. 236/2019 au vizat circumscripțiile sanitar-veterinare

care vor face obiectul contractării, în condițiile speciale impuse, vizând încheierea unor noi contracte și modificarea celor deja încheiate.

96. La data intrării în vigoare a noilor prevederi existau însă deja contracte de concesiune sau de prestări servicii încheiate, prin prevederile art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 urmărindu-se tocmai reglementarea, cu caracter tranzitoriu, a situației acestor contracte, care erau în continuare valabile și în baza cărora trebuiau prestate aceleași servicii. Art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 conține o *reglementare tranzitorie* vizând aplicarea prevederilor alin. (7) al art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, nou-introdus în structura Ordonanței Guvernului nr. 42/2004 prin art. I pct. 2 din Legea nr. 236/2019, menite să ofere stabilitate actului normativ, ulterior modificării operate prin Legea nr. 236/2019, și să asigure realizarea scopului în vederea căruia a fost adoptată noua reglementare de o manieră care să elimine un posibil tratament discriminatoriu între beneficiarii contractelor de concesiune vizate de art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, încheiate ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 236/2019, și beneficiarii unor astfel de contracte încheiate anterior momentului adoptării modificării legislative.

97. Din analiza coroborată a dispozițiilor art. IV alin. (1) și art. I pct. 1 ale Legii nr. 236/2019 rezultă că legiuitorul a recunoscut dreptul medicilor veterinari de a beneficia de un sprijin financiar în cuantum de 10.000 de lei lunar nu cu intenția de a gratifica cabinetele medicale veterinare, ci pentru remunerarea prestațiilor medicilor veterinari constând în activitățile prevăzute la art. 15 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, respectiv: *efectuarea, în exploatațiile nonprofesionale, a unor activități sanitar-veterinare cuprinse în programul acțiunilor de supraveghere, prevenire și control al bolilor la animale, al celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, precum și a altor acțiuni prevăzute în alte programe naționale, pe care Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor trebuie să le pună în aplicare.*

98. Se poate observa că aceste activități sunt menționate în ambele forme ale art. 15 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, atât în cea dinaintea modificării aduse prin Legea nr. 236/2019, cât și în cea ulterioară acestei modificări.

99. Într-adevăr, prin anexa nr. 21 la Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, introdusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2020, obligațiile cabinetelor de medicină veterinară, ce revin acestora în temeiul contractelor subsecvente încheiate în baza acordurilor-cadru de servicii, stipulate de art. 15 alin. (2), astfel cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2020, au fost detaliate și expuse în amănunt (în art. 2 al anexeii menționate). Cu toate acestea, obligațiile medicilor veterinari erau suficient conturate și anterior acestui moment, astfel încât să se poată constata existența unui raport juridic în conținutul căruia să se regăsească atât dreptul prestatorului de servicii de a obține suma de 10.000 de lei, prevăzută de art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019, cât și obligațiile corelative acestui drept.

100. Astfel, legiuitorul a determinat atât cuantumul obiectului dreptului beneficiarilor menționați, obiectul contraprestațiilor ce trebuiau efectuate, precum și, având în vedere caracterul tranzitoriu al normei de la art. IV alin. (1), *durata* pentru care urma să fie exercitat acest drept (până la finalizarea contractelor, prin ipoteză, încheiate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 236/2019 și aflate în curs de executare).

101. Prin urmare, **dreptul era conturat cu suficientă claritate și precizie prin lege, respectiv prin art. IV alin. (1) al Legii nr. 236/2019.**

102. **În al doilea rând, adoptarea normelor metodologice nu avea un caracter determinant pentru acordarea dreptului, adoptarea unor norme complementare de aplicare sau executare a legii nefiind absolut necesară pentru determinarea existenței înseși a dreptului.**

103. Așa cum se arată și în *Decizia nr. 7/2021*, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii: „... nu se poate condiționa acordarea unui drept sau spor prevăzut de lege pentru motivul că, în organizarea executării legii, autoritatea publică centrală nu respectă termenul stabilit în lege pentru emiterea ordinului de aprobare a normelor, regulamentelor, instrucțiunilor și ghidurilor de bune practici, acest comportament al autorității contravenind principiului supremației legii” (paragraful 55); „Or, neîndeplinirea de către o autoritate publică a unei obligații legale de a emite acte administrative cu caracter normativ nu poate conduce la suprimarea drepturilor și sporurilor prevăzute de legea în aplicarea căreia trebuiau emise normele sau amânarea îndelungată a acordării lor, atâta vreme cât legea este în vigoare” (paragraful 62).

104. Aplicând prezentei cauze raționamentul dezvoltat de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea recursului în interesul legii prin *Decizia nr. 7/2021*, se poate observa că suma de 10.000 de lei lunar putea fi acordată efectiv în lipsa normelor metodologice la care face referire art. V din Legea nr. 236/2019, prin aplicarea directă a prevederilor art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019. Astfel, textul menționat prevede expres și delimitează strict sfera beneficiarilor dreptului menționat, respectiv beneficiari ai contractelor de concesiune și/sau de prestări servicii încheiate anterior datei intrării în vigoare a Legii nr. 236/2019 pentru realizarea activităților prevăzute la alin. (2) al art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, precum și cuantumul sumei convenite — 10.000 lei lunar.

105. În situația de față, exercitarea puterii discreționare a Guvernului privind adoptarea normelor metodologice la care fac referire prevederile art. V din Legea nr. 236/2019 era limitată prin lege, acesta neavând o marjă de apreciere asupra emiterii sau neemiterii acestor norme și asupra termenului de emiterie, modul de formulare a art. V fiind categoric „*va elabora*”, și nu „*va aprecia asupra oportunității adoptării*” sau „*într-un termen rezonabil*”.

106. Din contră, raționamentul și argumentele folosite în *Decizia nr. 36 din 23 noiembrie 2015* pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (menționată mai sus la paragraful 56) nu pot fi valorificate în prezenta cauză. Spre deosebire de situația de față, în speța respectivă s-a apreciat că „*normele metodologice ce urmează a fi adoptate de către legiuitorul delegat au un rol determinant în individualizarea dreptului la compensații al beneficiarului, în condițiile în care au ca obiect de reglementare atât modul de calcul, cât și criteriile de eligibilitate, procedurile de supraveghere și control*” (paragraful 67), având în vedere că „*prin art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 14/2010 se menționează faptul că «normele metodologice privind modul de acordare a ajutoarelor de stat prevăzute la art. 4 se aprobă prin hotărâri ale Guvernului, cu respectarea prevederilor comunitare și naționale în domeniul ajutorului de stat, și reglementează scopul, obiectivul, durata, cuantumul ajutorului exprimat ca procent din cheltuiala eligibilă și valoarea în lei, fluxurile financiare pentru acordarea ajutoarelor de stat, criteriile de eligibilitate, procedurile de implementare, supraveghere și control.»*” (paragraful 66)

107. Situația este cu totul alta în cauza de față, normele metodologice **neavând un rol determinant pentru acordarea dreptului, reglementarea acestuia prin lege fiind una suficient de clară și precisă.**

108. În expunerea de motive a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2020 se precizează că prin Legea nr. 236/2019 a fost prevăzută acordarea unei sume de 10.000 lei, lunar, beneficiarilor contractelor încheiate în vederea realizării activităților sanitar-veterinare publice, arătându-se că acest aspect este insuficient reglementat la nivel de legislație primară. Insuficienta reglementare nu justifică însă neaplicabilitatea unui text de lege, iar potrivit principiului neretroactivității legii, normele metodologice prevăzute de art. V urmau, în principal, să reglementeze amănunțit contractele ce urmau să se încheie în viitor, neputând, teoretic, interfera în privința aplicării art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 într-un mod determinant pentru individualizarea, existența, cuantumul, obiectul și exercițiul dreptului prevăzut de această normă.

109. Această interpretare este susținută și de motivele emiterii Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2020, act normativ prin care s-a abrogat art. V din Legea nr. 236/2019 referitor la elaborarea normelor metodologice, fiind instituit un cadru legislativ primar pentru recunoașterea beneficiului, aplicabil doar raporturilor juridice încheiate după intrarea sa în vigoare. Astfel, normele metodologice ce ar fi trebuit adoptate de Guvern în temeiul art. V din Legea nr. 236/2019 au fost adoptate ulterior printr-un act de legislație primară, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2020. Așa cum rezultă din anexa în forma de la data intrării în vigoare a acestui act normativ, anexă care reprezintă anexa nr. 21 la Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, intitulată „Prevederi specifice de aplicare a art. 15 din ordonanță”, aceasta privește în mod preponderent și reglementează într-un mod amplu încheierea și executarea contractelor subsecvente acordurilor-cadru de servicii, vizând, așadar, contractele ce urmau să fie încheiate. Normele din această anexă [art. 5 alin. (1) lit. b) și art. 8 alin. (7) cu referire la art. 8 alin. (1)—(6) și art. 6], referitoare la contractele în derulare, aflate în sfera de aplicare a art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019, sunt punctuale și nu sunt de natură a conduce la concluzia că anterior, în lipsa acestora, dreptul prevăzut de art. IV alin. (1) nu ar fi existat sau ar fi fost unul virtual. Prin urmare, nici cuprinsul normelor ulterior adoptate nu este de natură a susține aprecierea că, în lipsa acestora, anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2020, prevederile art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 nu ar fi putut fi aplicate. Normele menționate nu privesc și nu concretizează obiectul obligațiilor medicilor veterinari în considerarea căruia legiuitorul a prevăzut plata lunară a sumei de 10.000 de lei, nu le modifică și nu introduc condiții privind îndeplinirea acestora, ci prevăd aspecte formale, de ordin procedural, privind probarea executării obligațiilor contractuale, referitoare la decontul (de altfel, reglementat și de Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 106/2015 pentru aprobarea Procedurii privind decontarea acțiunilor sanitar-veterinare cuprinse în Programul acțiunilor de supraveghere, prevenire și control al bolilor la animale, al celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 769 din 15 octombrie 2015) și documentele justificative a căror întocmire era necesară pentru obținerea sumei de 10.000 de lei lunar și, respectiv, clauza penală referitoare la situații specifice privind neîndeplinirea obligațiilor contractuale de către medicul veterinar.

110. Pe cale de consecință, având în vedere lipsa caracterului determinant al normelor metodologice pentru acordarea dreptului în discuție, nu s-ar putea susține că acordarea dreptului în lipsa acestor norme ar fi contrară Deciziei nr. 820 din 3 iulie 2008 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, întrucât nu se pune problema anulării ori a refuzului de aplicare

a unor acte normative cu putere de lege, pentru motivul că sunt discriminatorii, și nici a înlocuirii cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative, ci a aplicării întocmai a dispozițiilor legale primare incidente, care, prin claritatea și precizia acestora, fac ca legislația secundară, ce ar fi trebuit adoptată potrivit art. V din Legea nr. 236/2019, să nu fie determinantă pentru nașterea însăși a dreptului și pentru stabilirea conținutului exact al acestuia.

111. În al treilea rând, dreptul de a primi această indemnizație **nu este condiționat** de adoptarea normelor metodologice sau de vreo altă condiție ce ar urma să fie stabilită în concret prin acestea și care să facă, astfel, necesară adoptarea de norme complementare în aplicarea și executarea legii, fără de care dreptul nu ar putea fi acordat.

112. Potrivit art. IV din această lege, raportat la art. 15 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, acordarea dreptului presupune, în principal, **existența unui contract** de concesiune (sau de prestări servicii în reglementarea anterioară) pentru „efectuarea în exploatațiile nonprofesionale a unor activități sanitar-veterinare cuprinse în programul acțiunilor de supraveghere, prevenire și control al bolilor la animale, al celor transmisibile de la animale la om, protecția animalelor și protecția mediului, de identificare și înregistrare a bovinelor, suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, precum și a altor acțiuni prevăzute în alte programe naționale”. Totodată, art. IV din Legea nr. 236/2019 stabilește că vor primi lunar, pentru fiecare contract, suma de 10.000 lei din bugetul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor beneficiarii contractelor de concesiune și/sau de prestări servicii încheiate anterior datei de 16.12.2019 — data intrării în vigoare a Legii nr. 236/2020 —, **în măsura în care realizează activitățile** stipulate la art. 15 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004.

113. Din cuprinsul art. 15 alin. (7) al Ordonanței Guvernului nr. 42/2004 reiese că, pentru a fi acordată indemnizația de 10.000 lei, medicul veterinar trebuie să asigure un program zilnic de 8 ore, cu excepția zilelor de sâmbătă și duminică.

114. În continuare, art. V din Legea nr. 236/2019 precizează că, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a legii, Guvernul, la propunerea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, va elabora normele metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, aprobate prin hotărâre a Guvernului.

115. **Textul nu condiționează însă intrarea în vigoare a legii sau acordarea drepturilor beneficiarilor contractelor de concesiune și/sau de prestări servicii stipulate în art. IV din Legea nr. 236 din 11 decembrie 2019 pentru modificarea și completarea art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 de elaborarea acestor norme metodologice.**

116. Mai mult, nu există o relație clar stabilită între dreptul stipulat la art. IV, care vizează o situație tranzitorie, și obligația statului stipulată la art. V pentru viitor. Cerința impusă de art. V din Legea nr. 236/2019 nu condiționează modul de aplicare a art. IV alin. (1) din aceeași lege, care, oricum, are un domeniu restrâns de aplicare, exclusiv la contractele aflate în derulare, ci vizează, în principal, elaborarea normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 42/2004, inclusiv a art. 15 din aceasta, astfel cum a fost modificat prin art. I din Legea nr. 236/2019, respectiv *procedura de încheiere a contractelor pe viitor* și condițiile de derulare a acestora pentru acordarea sumei de 10.000 lei lunar.

117. Altfel spus, dreptul de creanță în discuție este, potrivit legii, pur și simplu, neafectat de vreo condiție legală, iar

elementele care privesc exercitarea dreptului rezultă, de asemenea, direct din lege. Art. V din Legea nr. 236/2019 nu are semnificația unei restrângeri a exercitării drepturilor de creanță rezultate din contractele aflate în discuție, pentru că nu condiționează acordarea sumei de 10.000 de lei lunar de adoptarea legislației secundare și nici nu amână intrarea în vigoare a unor dispoziții pe o anumită durată, respectiv nu condiționează momentul intrării în vigoare de un anumit eveniment, asemenea opțiuni ale legiuitorului nerezultând expres din cuprinsul textului în discuție.

118. Prin urmare, faptul că aceste norme metodologice nu au fost elaborate în termenul stabilit de lege, de 90 de zile de la data intrării în vigoare a Legii nr. 236/2019, nu poate constitui un impediment la recunoașterea acestor drepturi.

119. Normele metodologice sunt acte administrative care au rolul de a prevedea măsuri de aplicare și punere în executare în concret a dispozițiilor actelor normative pentru care au fost emise și nu pot adăuga la lege, nu pot contrazice legea și nu pot anihila un drept recunoscut, astfel încât dreptul beneficiarilor la acordarea sumei de 10.000 lei lunar este un drept recunoscut și viabil.

120. Respectând ierarhia actelor normative prevăzută de Constituția României, republicată, și de art. 4 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 24/2000), normele metodologice nu pot adăuga, restrânge sau modifica dispoziția legală pe care o explicitează și a cărei executare o asigură. În acest sens, art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 prevede: „(3) *Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.*”

121. Prin urmare, atâta vreme cât dreptul prevăzut prin lege este unul necondiționat și poate fi determinat din cuprinsul textului de lege cu suficientă claritate și precizie, simpla omisiune a autorității chemate a elabora normele de aplicare a textului de lege nu poate conduce la anularea dreptului deja recunoscut prin efectul legii. Interpretarea contrară nu poate fi acceptată întrucât sugerează neaplicarea unor dispoziții legale, clare și necondiționate, pentru simplul motiv că autoritatea abilitată de legiuitor nu a elaborat normele de aplicare a acestor dispoziții, norme care oricum nu puteau nici modifica dreptul stabilit legal și nici adăuga condiții suplimentare celor stabilite de lege.

122. Este important de precizat că, în materia contenciosului administrativ, neîndeplinirea de către o autoritate publică a unei obligații într-un termen legal (de exemplu, nesoluționarea unei cereri în termen legal) nu stinge acea obligație, iar îndeplinirea tardivă a obligației de emitere a unui act administrativ nu constituie motiv de anulare a actului, ci, eventual, de acordare de despăgubiri pentru prejudiciul creat și, după caz, poate reprezenta temei pentru atragerea răspunderii disciplinare a funcționarului public.

123. Legiuitorul nu a prevăzut în textul Legii nr. 236/2019 vreo dispoziție legală care să condiționeze amânarea intrării în vigoare și aplicarea prevederilor art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 de emiterea vreunui act normativ ulterior și niciun alt text legal nu împiedică în mod expres aplicarea prevederilor art. IV alin. (1) în lipsa elaborării normelor metodologice.

124. În plus, lipsa normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 42/2004 nu poate fi imputabilă beneficiarilor dreptului conferit de art. IV din Legea nr. 236/2019, dacă aceștia și-au îndeplinit obligațiile reglementate de actul normativ care le conferea dreptul la plata pentru serviciile efectuate. Tăcerea legislativă pe un interval de aproximativ opt luni nu poate fi interpretată în defavoarea beneficiarilor dispoziției legale prevăzute de art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019, neputând fi lăsată la aprecierea Guvernului sau a

Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor (în sarcina căreia era responsabilitatea elaborării acestor norme) respectarea termenului prevăzut de lege pentru adoptarea acestor norme, cu afectarea drepturilor prevăzute de lege, culpa autorității executive în realizarea demersurilor necesare pentru executarea legii neputând înlătura de la aplicare o dispoziție legală imperativă.

125. O interpretare contrară ar fi de natură să conducă la situația inacceptabilă în care obligația de a presta activitate în temeiul contractelor de concesiune s-a născut la momentul intrării în vigoare a legii, fără realizarea plății efective a prestațiilor pentru activitatea realizată.

126. O astfel de interpretare ar putea constitui o ingerință în dreptul beneficiarilor consacrat de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

127. Astfel, în sensul instrumentului european de protecție a dreptului de proprietate, pentru ca o creanță să poată fi considerată „**activ**” care intră sub incidența art. 1 din Protocolul nr. 1 menționat anterior, reclamantul trebuie să probeze faptul că **are un temei suficient în dreptul intern**, de exemplu, în cazul în care există o jurisprudență constantă a instanțelor naționale care să o confirme [*Kopecký împotriva Slovaciei* (MC), pct. 52; *Plechanow împotriva Poloniei*, pct. 83; *Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei* (MC), pct. 94; *Anheuser-Busch Inc. împotriva Portugaliei* (MC), pct. 65; *Haupt împotriva Austriei* (dec.), pct. 47; *Radomilja și alții împotriva Croației* (MC), pct. 142)]. Atunci când acest lucru a fost făcut, poate fi adus în discuție conceptul „*așteptare legitimă*” [*Draon împotriva Franței* (MC), pct. 65]. În ceea ce privește creanțele, conceptul „*așteptare legitimă*” se referă, de asemenea, la modul în care creanța clasificată drept „*activ*” **ar fi tratată în temeiul dreptului intern și, în special, la faptul că jurisprudența constantă a instanțelor naționale** ar continua să fie aplicată în același mod [*Kopecký împotriva Slovaciei* (MC), pct. 48].

128. În acord cu jurisprudența europeană, Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii al Înaltei Curți de Casație și Justiție consideră că acest drept nu este unul virtual, ci un drept de creanță stabilit cu suficientă precizie în dreptul intern și care ar intra sub protecția conferită de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel încât faptul că era prevăzută obligația adoptării ulterioare a unor norme metodologice nu înseamnă că beneficiarul nu era îndreptățit la acordarea dreptului prevăzut de lege.

129. Mai mult, **art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 este în continuare în vigoare, norma nefiind abrogată expres sau implicit, ceea ce confirmă raționamentul potrivit căruia beneficiarii s-ar putea prevala de protecția conferită de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, putând fi considerați a avea un bun în sensul Convenției.**

130. În acord cu jurisprudența Curții, întrucât acordarea dreptului la plata sumei de 10.000 de lei lunar, în ipoteza normei conținute de art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019, s-a făcut prin lege, restrângerea acestuia ar trebuie să se facă tot prin lege.

131. Și la momentul intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2020 s-au recunoscut în continuare efectele produse de art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019, având în vedere că pct. IV din această ordonanță de urgență a abrogat doar alin. (2) al art. IV din Legea nr. 236/2019, precum și art. V, **nu și art. IV alin. (1)**. Mai mult, prin art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2020 (în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Legea de aprobare nr. 291/2020) s-a prevăzut: „*Contractele pentru efectuarea activităților sanitar-veterinare prevăzute la art. 15 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare, aflate în*

curs de derulare la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, își păstrează valabilitatea și continuă să producă efecte potrivit prevederilor legale în vigoare la data încheierii lor, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 pentru modificarea și completarea art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, precum și pentru modificarea unor acte normative.”

132. Chiar dacă privește un moment situat ulterior, Legea nr. 291/2020, de aprobare cu modificări și completări a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2020, confirmă voința legiuitorului în sensul susținerii primei orientări a jurisprudenței. Prin articolul unic punctul 8 al Legii nr. 291/2020 a fost modificat art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2020, textul primind o redactare care confirmă, încă o dată, posibilitatea aplicării directe a dispozițiilor art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019, astfel: „(1) *Contractele de concesiune, precum și cele de prestări servicii, încheiate pentru efectuarea activităților sanitar-veterinare prevăzute la art. 15 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare, aflate în curs de derulare, își păstrează valabilitatea și continuă să producă efecte potrivit prevederilor legale în vigoare la data încheierii lor. (2) Contractelor menționate la alin. (1), indiferent de valoarea lor, li se aplică prevederile art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 pentru modificarea și completarea art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, precum și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările ulterioare, precum și prevederile art. 8 alin. (1)—(6) din anexa la prezenta ordonanță de urgență.”*

133. Așadar, prevederile art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 au rămas neschimbate de la intrarea în vigoare a Legii nr. 236/2019 și până în prezent, fiind o normă neabrogată, iar efectele lor au fost confirmate și consolidate prin art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2020, legiuitorul neabrogându-le și nereglementând, printr-o nouă normă din

conținutul acestui din urmă act normativ, prevederi similare, ci făcând trimitere la acestea. Prin referirile la acestea în cuprinsul art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2020, atât în varianta inițială a acestuia, cât și în forma pe care a primit-o în urma modificării lui prin Legea nr. 291/2020, legiuitorul a recunoscut, în continuare, efectele produse de aceste prevederi, urmând ca, suplimentar, de la momentul intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2020 și, respectiv, a legii de aprobare a acesteia, Legea nr. 291/2020, contractelor în derulare să li se aplice și normele prevăzute de aceste acte normative referitoare la documentele justificative și modul de întocmire a decontului, precum și clauza penală.

134. Prin urmare, interpretarea din cea de-a doua orientare jurisprudențială, în sensul neaplicabilității art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 în perioada 16 decembrie 2019—23 iulie 2020, lipsește de efecte o prevedere legală care s-a aflat și se află în vigoare.

135. Astfel, pentru perioada intrării în vigoare a Legii nr. 236/2019 și până la data apariției Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2020, respectiv perioada 16.12.2019—24.07.2020, acordarea dreptului reglementat de prevederile art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 nu era condiționată de îndeplinirea vreunei condiții de ordin material sau procedural, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117 din 22 iulie 2020 neputând fi aplicate retroactiv. Faptul că era prevăzută obligația adoptării ulterioare a unor norme metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 42/2004 nu înseamnă că beneficiarii legii nu erau îndreptățiți la primirea sumei prevăzute de lege, mai ales în contextul în care eventualele norme metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 42/2004 nu ar fi putut adăuga la lege.

136. Mai mult, alineatul (2) al articolului IV din Legea nr. 236/2019 nu prevedea în mod expres condiționarea nașterii dreptului de adoptarea normelor metodologice, fiind, de altfel, abrogat prin art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117 din 22 iulie 2020.

137. În concluzie, având în vedere considerentele anterior expuse, în temeiul prevederilor art. 517 din Codul de procedură civilă, se va admite recursul în interesul legii, urmând a se stabili că beneficiarii contractelor de concesiune și/sau de prestări servicii încheiate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 291 din 15 decembrie 2020 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2020 și aflate în derulare sunt îndreptățiți la acordarea sumei de 10.000 lei lunar din bugetul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, stabilită în temeiul art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019, pentru perioada 16.12.2019—23.07.2020, și în absența adoptării normelor metodologice de aplicare, dacă sunt îndeplinite condițiile stipulate de textul de lege referitoare la existența contractului și îndeplinirea obligațiilor contractuale stipulate, prevederi ce sunt suficient de clare, precise și necondiționate pentru a se putea considera că dreptul de creanță al beneficiarilor s-a născut direct în temeiul legii și reprezintă un bun și se bucură de protecția conferită de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de Avocatul Poporului și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 pentru modificarea și completarea art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, precum și pentru modificarea unor acte normative, aceste dispoziții sunt aplicabile în absența adoptării de către puterea executivă a normelor metodologice de aplicare prevăzute de art. V din această lege, pentru perioada 16 decembrie 2019—23 iulie 2020.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 29 mai 2023.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,
Elena-Mădălina Ivănescu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2023 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2023 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2023.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

5 948493 473657